

PARAULA I VIDA

«Fes-te voluntari, marca la diferència!»

Hi ha a l'Evangeli el text tan suggerent dels quatre «voluntaris» amics d'un paralític (*Mc 2,1-12*) que, en veure que estava tan plena la casa on Jesús predicava, i volent portar fins als seus peus el seu amic perquè el curés, amb la fe que els movia van saber improvisar i trobar solucions, van obrir el sostre per despenjar el malalt i així el Senyor el pogué alliberar dels pecats i guarir la seva paràlisi. Podrien ser patrons dels voluntaris! Quanta feina que fan les persones que no es mouen per diners, sinó per fe i per amicitat, per ajudar i fer un servei. Tots ens hauríem d'animar a ser voluntaris en algun camp, i donar una part de nosaltres mateixos, amb esperit d'amor al proïsme.

Precisament la Unió Europea (UE) ha declarat aquest any 2011 com a **Any Europeu del Voluntariat**, sota el lema «**Fes-te voluntari, marca la diferència!**». Una diferència que ja estan realitzant més de 100 milions d'europesos i més

de 600.000 catalans que estan compromesos amb activitats de voluntariat i experiències solidàries per millorar la societat. Segons l'«*Estudi sobre el voluntariat a la UE*» hi hauria entre 92 i 94 milions d'adults compromesos en el voluntariat a la UE, que representen prop del 23% dels europeus de més de 15 anys. Això juga un gran paper en el reforçament de la societat civil i de la democràcia. I els cristians ho veiem com una manera de viure «la cultura de la gratuïtat» (Joan Pau II) i de ser servidors dels germans, a semblança del Crist. Pensem només en els milers de catequistes, monitors, gent de Càritas, Mans Unides, ajudants dels malalts i la gent gran, dels presos, reforç escolar, solidaritat amb roba i altres, bancs d'aliments, petites ajudes en les tasques parroquials, guies de les esglésies, etc. Gràcies al compromís i a la dedicació del voluntariat, es poden realitzar multitud de serveis que seria impossible si haguessin de ser remunerats, i alhora moltes persones que viuen situacions de dificultat troben així qui els ajudi.

Entre els objectius de l'Any del voluntariat destaquen: afavorir la col·laboració de tots els agents socials implicats, incloent-hi les institucions educatives, les empreses i els mitjans de comunicació; i potenciar la formació i el reconeixement social de l'activitat voluntària, per incentivar la promoció del voluntariat, especialment, entre la gent jove. Serà així com es promouran els valors de participació, servei i solidaritat.

El voluntariat, un veritable signe dels temps, sempre ha existit i forma part de l'herència cultural cristiana de la societat. Els governs tenen la temptació d'usar els voluntaris per tal de desprendre's de certes responsabilitats que els són confiades per la llei. Per més que el voluntariat estigui al cor del missatge cristià, no és missió de l'Església com a tal, garantir el benestar dels ciutadans sinó un deure de l'Estat i de la societat. L'Església no és una ONG ni un organisme humanitari més, i el perill més gran encara, fóra que els cristians acabéssim substituint l'experiència de la fe en Déu per un humanisme. El voluntari cristià està arrelat en Déu, en el Déu que és amor, i ha d'estar relligat amb la persona de Crist. Com deia Benet XVI als voluntaris (Viena, *Discurs 9.9.2007*): «L'oració a Déu és camí per sortir de la ideologia o de la resignació davant la magnitud de la necessitat (...). En els compromisos de voluntariat entra en joc la dimensió clau de la imatge cristiana de Déu i de l'home: l'amor a Déu i l'amor al proïsme.»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Un gran document sobre la Paraula de Déu

Benet XVI ha ofert a tota l'Església el fruit del Sínode dels Bisbes de 2008 amb l'exhortació apostòlica *Verbum Domini* (La Paraula del Senyor). Com diu ell mateix en la introducció del document, es tracta de comunicar al poble fidel, en tots els seus estaments, la riquesa doctrinal i espiritual d'aquella assemblea. El text subratlla la importància decisiva de la Paraula de Déu en l'existència i en el camí de l'Església i exhorta els cristians a fer-la cada vegada més la pròpia referència vital i a anunciar-la al món. El document fou presentat el dimecres 12 de gener a la Facultat de Teologia de Catalunya, en un acte en el qual participaren (d'esquerra a dreta de la foto) la Dra. Claustra Solé, del departament de Sagrada Escriptura, el Dr. Armand Puig, degà de la FTC, el Dr. Salvador Pié, expert en el Sínode del 2008, i Agustí Borrell, cap del Departament de Sagrada Escriptura.

GLOSSA

En la malaltia, confiança

Un religiós jove a qui, fa uns mesos, diagnosticaren una greu malaltia, adreça una carta als seus companys de congregació en què, amb afecte, pau i serenor els comenta el moment físic i espiritual: «El resultat del darrer TAC no és bo del tot (si esperàvem que retrocedís), però no és dolent (perquè està aturat). Dit això, ara em trobo molt animat per començar el següent tractament que, en principi, durarà tant de temps com sigui possible; com més millor, ja que voldrà dir que està fent efecte.

»El més important és que estic molt animat, amb una mena d'empenta de l'Esperit que m'ajuda a entrar en aquesta nova fase del mal que m'afecta. Sento que puc fer *alguna cosa* per lluitar contra la malaltia. Fins ara no sabia com fer-ho, ni què fer, però ara intueixo molt fortament que puc col·laborar en la meua curació simplement no deixant-me vèncer, no tancant-me en mi mateix i en les meves pors; ans sortir-ne, donant tot el que estic rebent del Senyor i dels altres, també per mitjà de la malaltia. Em sento amb forces per transformar en salut, com es diu en el llibre dels exercicis espirituals, «tanto bien recibido». Això no vol dir que em curi o em deixi de curar des del punt de vista biològic —això, el temps i la medicina ho diran— però sí que puc *curar-me* des del punt de vista aní-

mic i espiritual, que al cap i a la fi són també importants per a una possible curació corporal.

»Per acabar, una anècdota: l'altre dia vaig posar a la rentadora una camisa amb l'estampa d'un sant, al qual tinc una gran devoció, dins de la butxaca. Sort que la vaig plastificar! Sortí rebregada, una mica més gastada, però no desfeta. Potser jo també sortiré rebregat i una mica més gastat d'aquesta rentadora del càncer, però potser no em desfaré del tot... i estaré més net! Maca l'anècdota, oi? Me la prenc com si el Senyor em piqués l'ullet per mitjà de l'admirat intercessor de l'estampa. Sé que sóc a les seves mans, com sempre. «El Senyor el sostindrà en el llit de dolor, se n'ocuparà durant la seva malaltia» (*Sl 41,4*). Sento molt intensament la força de la vostra pregària i estimació.»

Cerquem els elements de reflexió d'aquest escrit: no desesperar pel dolor, pels temors i les pors; confiar en el Senyor, Ell és la força que ens empara; compartir amb els altres la situació que es viu: m'estimen i em volen bé; confiar en el bon fer dels professionals de la medicina; gaudir de l'afecte dels qui m'acompanyen en el camí de la vida... I no deixem de pregar per tots els malalts i de donar gràcies pel seu testimoni de fortaleza, humilitat i esperança.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Avui ha caigut neu damunt les flors
i damunt de les coses primerenques:
un matí de blancors que el sol ha fos.
a migdia poncelles vermellenques
han tret el cap florit entre la neu
i han resplendit enmig de la blancura:
els ametllers han dat gràcies a Déu
agitant llur rosada vestidura.

(*Els ametllers, 15-02-1901*)

DIUMENGE VII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre del Levític (Lv 19,1-2,17-18)

El Senyor digué a Moisès: «Digues a tota la comunitat dels israelites: Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, sóc sant.

No tinguis malícia als teus germans dins el teu cor. Reprèn els altres, si cal; així no et faràs responsable del seu pecat. No et vengis ni guardis rancúnia contra ningú del teu poble. Estima els altres com a tu mateix. Jo sóc el Senyor.»

► Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneix el seu sant nom. / Beneix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor. / No ens castiga els pecats com mereixíem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

Llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. / Com un pare s'apiada dels fills, / el Senyor s'apiada dels fills. R.

El Sermó de la muntanya. Pintura del beat Fra Angèlic. Convent de Sant Marc, Florència

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,16-23)

Germans, no sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres. Que ningú no s'enganyi ell mateix. Si entre vosaltres algú es té per savi segons la saviesa del món present, que es faci ignorant, per poder arribar a ser savi de veritat. Perquè, davant de Déu, la saviesa d'aquest món és ignorància. L'Escriptura diu: «Fa caure els savis en els seus propis paranyos.» I també: «El Senyor sap què valen els pensaments dels savis: no s'aguanten més que el fum.» Per tant, que ningú no es gloriï de ser seguidor de cap home. Tot és vostre: Pau, Apol·ló, Quefes, el món, la vida, la mort, el present, el futur. Tot és vostre, però vosaltres sou de Crist, i Crist és de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,38-48)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ja sabeu que, als antics, els van dir: "Ull per ull, dent per dent." Doncs jo us dic: No us hi torneu, contra els qui us fan mal. Si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra.

Si algú et vol posar un plet per quedar-se el teu vestit, dóna-li també el mantell. Si algú t'obliga a portar una càrrega un quart d'hora de camí, porta-li mitja hora. Dóna a tothom qui et demani, no et desentenguis del qui et vol manllevar.

Ja sabeu que van dir: "Estima els altres", però no els enemics. Doncs jo us dic: Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen. Així sereu fills del vostre Pare del cel: ell fa sortir el sol sobre bons i dolents, i fa ploure sobre justos i injustos. Perquè si estimeu només els qui us estimen, quina recompensa mereixeu? Els publicans, no fan també el mateix? I si només saluteu els germans, què feu d'extraordinari? Els pagans, no fan també el mateix? Sigueu bons del tot, com ho és el vostre Pare celestial».

► Lectura del libro del Levític (Lv 19,1-2.17-18)

El Señor habló a Moisés: «Habla a la asamblea de los hijos de Israel y diles: "Seréis santos, porque yo, el Señor, vuestro Dios, soy santo. No odiarás de corazón a tu hermano. Reprenderás a tu pariente, para que no cargues tu con su pecado. No te vengarás ni guardarás rencor a tus parientes, sino que amarás a tu prójimo como a ti mismo. Yo soy el Señor."»

► Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. / Como un padre siente ternura por sus hijos, / siente el Señor ternura por sus fieles. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,16-23)

Hermanos: ¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros? Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros. Que nadie se engañe. Si alguno de vosotros se cree sabio en este mundo, que se haga necio para llegar a ser sabio. Porque la sabiduría de este mundo es necedad ante Dios, como está escrito: «Él caza a los sabios en su astucia.» Y también: «El señor penetra los pensamientos de los sabios y conoce que son vanos.» Así, pues, que nadie se glorie en los hombres, pues todo es vuestro: Pablo, Apolo, Cefas, el mundo, la vida, la muerte, lo presente, lo futuro. Todo es vuestro, vosotros de Cristo, y Cristo de Dios.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,38-48)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Habéis oído que se dijo: "Ojo por ojo, diente por diente." Yo, en cambio, os digo: No hagáis frente al que os agravia. Al contrario, si uno te abofetea en la mejilla derecha, preséntale la otra; al que quiera ponerte pleito para quitarte la túnica, dale también la capa; a quien te requiera para caminar una milla, acompaña-le dos; a quien te pide, dale, y al que te pide prestado, no lo rehuyas.

Habéis oído que se dijo: "Amarás a tu prójimo" y aborrecerás a tu enemigo. Yo, en cambio, os digo: Amad a vuestros enemigos, y rezad por los que os persiguen. Así seréis hijos de vuestro Padre que está en el cielo, que hace salir su sol sobre malos y buenos, y manda la lluvia a justos e injustos. Porque, si amáis a los que os aman, ¿qué premio tendréis? ¿No hacen lo mismo también los publicanos? Y, si saludáis sólo a vuestros hermanos, ¿qué hacéis de extraordinario? ¿No hacen lo mismo también los gentiles? Por tanto, sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto.»

COMENTARI

Estimar sense límits

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): Sir 1,1-10 / SI 92 / Mc 9,14-29 □ **dimarts**: 1Pe 5,1-4 / SI 22 / Mt 16,13-19 ■ **dimecres**: Sir 4,12-22 (grec 11-19) / SI 118 / Mc 9,38-40 ■ **dijous**: Sir 5,1-10 (grec 1-8) / SI 1 / Mc 9,41-50 ■ **divendres**: Sir 6,5-17 / SI 118 / Mc 10,1-12 ■ **dissabte**: Sir 17,1-13 (grec 1-15) / SI 102 / Mc 10,13-16 ■ **diumenge** vinent, VIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Is 49,14-15 / SI 61 / 1Co 4,1-5 / Mt 6,24-34.

Parlem sovint de l'amor, i tots creiem saber què significa. Però de fet estimar és una paraula amb sentits diferents. Hi ha l'amor dels enamorats, aquell sentiment tan fort i absorbent que fa estar a gust amb la persona estimada, no deixar de pensar-hi, voler-ho compartir tot amb ella. O l'amor familiar, el que ens fa sentir vinculats de forma estable i permanent a pares, germans, fills... Una altra variant de l'amor és l'amistat, per la qual entrem en una relació de proximitat i de confiança plena amb algú.

La llista es podria continuar allargant, però segurament que ningú de nosaltres no hi posaria la relació amb

els enemics. En canvi, Jesús fa una crida clara i decidida, sense ambigüitats, a estimar els enemics. Si hi ha un punt sorprenent i difícil d'assumir en el seu ensenyament, és precisament aquest. Jesús diu que s'ha de voler el bé dels qui ens volen mal, que s'ha de fer el bé dels qui ens fan mal. Davant del qui actua amb violència, Jesús convida a no reaccionar amb violència, sinó amb amor.

I la veritat és que per a Jesús l'amor als enemics no és una teoria ni una utopia. És la seva voluntat ferma i la seva experiència personal. Com sempre, ell parla amb els fets i es presenta com un model per als seus seguidors. Jesús no es defensa quan és atacat injustament,

ni tan sols no es rebel·la quan és condemnat a mort sense motiu. Arriba fins a l'extrem de perdonar els seus botxins quan és a la creu a punt de morir.

Jesús sap prou bé que la seva petició i la seva actitud van contra la nostra lògica. Són impossibles d'entendre i de practicar amb els criteris i les forces humanes. Per això mateix apel·la a l'exemple de Déu, que no es mou per criteris de justícia i de reciprocitat, sinó que vol el bé de tothom, perquè tots els homes i dones són fills seus. Tan sols units a Déu és possible estimar com ell, sense distincions i sense esperar correspondència.

Agustí Borrell

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Què és l'infern?

Oriol: —Què és l'infern. Existeix?

Gràcia: —L'infern és el refús absolut de Déu i de tota ajuda oferta per Ell.

—No ho entenc.

—Imagina un naufrag que sura perdut en l'immens oceà sobre un fustot corcat. Imagina que just abans de morir, quan ja no té cap esperança, s'acosta una barqueta fins al naufrag i un mariner li ofereix la mà per salvar-lo, però el naufrag s'hi nega. L'infern és el refús, la negació de Déu, la possibilitat de tancar-se hermèticament a la donació infinita de Déu.

—Però, mare, per què el naufrag hauria de refusar l'ajuda?

—Per orgull. Déu no s'imposa a ningú, no amenaça el naufrag amb el foc etern. És el seu orgull el que el condueix a la destrucció.

—Orgull?

—Sí, l'orgull no et deixa obrir-te, ni deixar-te ajudar. L'orgull et porta a arrossegat-te com un cuc, abans que demanar ajuda.

—Però, mare, aleshores existeix l'infern?

—Sempre hi ha la possibilitat que un ésser humà es negui a l'amor de Déu. L'infern és una conseqüència de la llibertat humana.

—Hi ha inferns en aquest món?

—Aquest món, fill, està ple d'inferns. Allí on hi ha desamor, injustícia, odi, crueltat, vexacions, humiliacions, abusos de poder i maltractaments, allí on hi ha un infern edificat.

—Però qui ho ha fet tot això?

—Els homes. La llibertat és un regal enverinat. Ens pot elevar cap a allò més espiritual, però també ens pot conduir a la destrucció. L'amor de Déu és de tal manera que respecta molt l'home i no se li imposa. Ell ha creat l'home lliure. Es pren seriosament la llibertat de l'home i reconeix la importància de les seves decisions.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

«Prometieron felicidad y nos engañaron»

Jens Jørgensen, célebre escritor catòlic i periodista danès, escriu: —«¡Los que prometían felicidad y alegría, nos han engañado! ¿Cómo se atreverán a negarlo, cuando hay testigos para probarlo a lo largo de las carreteras y autopistas? Su mano agonizante ciñó la ampolla del veneno o de la droga o del arma suicida u homicida. Aún escucho la voz del poeta alemán Heine, quien decía: “Abandonemos el cielo a los gorriones y a los ángeles. Nosotros queremos champaña, rosas, ninfas y placeres. El que no pueda pagar, que se retire y coloque sobre su sien el cañón de un revólver.” Y Jørgensen preguntaba: “¿Cuántos habrán sido engañados con mentiras sobre la felicidad, la alegría y actuaron con violencia consigo mismos y para con otros?” Basta con abrir los periódicos.»

San Agustín confesó: «Sumergí mi espíritu y mi corazón en todos los goces y placeres del mundo, pero no me saciaron; me dejaban cada vez más vacío. Por esto tuve que volverme a Dios y exclamé: “Nos hiciste, Señor, para Ti. Y nuestro corazón está inquieto hasta que no descansa en Ti. Sólo Tú, Señor, eres mi reposo, mi gozo, mi paz, mi felicidad.”»

El científic, paleontòleg i teòleg P. Teilhard de Chardin afirmava: —«Precisamente porque Dios es el centro, ocupa toda la esfera.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

20. ✚ Diumenge VII de durant l'any. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. Dilluns. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositheu, monjo; festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. Dimarts. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv; santa Margarida de Cortona, penitent; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. Dimecres. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. ii), deixeble dels

apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Rafaela de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

24. Dijous. Sant Modest (s. v), bisbe de Trèveris; sant Sergi, monjo i màrtir (304); santa Primitiva, verge; sant Edilbert, laic; beata Josepa Naval i Girbés, verge seglar, d'Algemessí.

25. Divendres. Sant Cesari (s. iv), metge, germà de Gregori Nacianzè; sant Valeri (†695), ermità d'Astorga; beat Sebastià d'Aparicio, rel.

26. Dissabte. Sant Nèstor, mr.; sant Alexandre, bisbe; sant Porfir (†421), bisbe de Gaza; santa Paula Montal, vg., d'Arenys de Mar, fund. escolàpies (SchP).

LAS BIENAVENTURANZAS

Bienaventurados los misericordiosos, porque alcanzarán misericordia

La sociedad moderna y su economía están bajo el signo del mercado. El mercado es implacable. Sólo el más fuerte consigue imponerse. En este mundo frío, crece el deseo de un mundo misericordioso, de un mundo donde no nos convirtamos en víctimas del cálculo económico, sino que seamos respetados en nuestra dignidad humana.

El hecho de que Jesús haya anunciado la misericordia y la haya mostrado con sus obras hace que el mundo sea más compasivo y misericordioso, aun cuando la Iglesia no haya practicado siempre esta misericordia en relación con la humanidad. En el mundo inmisericorde del imperialismo romano, Jesús se mantuvo fiel a la misericordia. Creyó en la victoria de la misericordia y de la compasión, pese a que aparentemente todo hablaba de su derrota.

Sus palabras siguen resonando también en nuestro mundo inmisericorde y mantienen despierto en nosotros el deseo de un mundo misericordioso. Aquí, en la bienaventuranza de la misericordia, se encuentra Jesús con la ética de la compasión, anunciada sobre todo en el budismo. Sentir compasión y empatizar con todos los oprimidos, heridos y sufrientes es la forma más alta de cualquier religión. Así la practican los hindúes y los budistas. Y los cristianos no debemos quedarnos atrás.

Hemos de practicar la misericordia con los demás y con nosotros mismos. «Misericordia quiero, que no sacrificio» (Mt 9,12-13). Con estas palabras fundamenta Jesús su trato con los pecadores. La felicidad que Jesús promete a los misericordiosos consiste en el hecho de que los mismos experimentarán la misericordia. Esta bienaventuranza no hay que entenderla sólo en un sentido ético, sino también místico, como un camino que nos introduce en Dios, que es misericordia.

Anselm Grün

(Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

ALBERT BARCELÓ

Secularisme i fe

Es van celebrar a Castellldaura (Premià de Dalt, Maresme) les 46es Jornades de Qüestions Pastorals, que convoca des de 1965 el Centre Sacerdotal Rosselló. Enguany, el tema triat ha estat *Secularisme i cultura de la fe*, d'acord amb el plantejament de Benet XVI, «que vol seguir amb la tradició dels que davant d'aquesta dialèctica volen crear ponts i establir un diàleg entre fe i raó», afirma Mn. Albert Barceló, director del Centre Sacerdotal Rosselló.

El secularisme és compatible amb la fe cristiana?

Hi ha un secularisme que consisteix a afirmar que en l'home només hi ha una raó pura, existent tan sols en si mateixa i que els aspectes espirituals o no existeixen o cal reduir-los a l'àmbit privat. El cristianisme afirma, en canvi, que la raó està oberta a la transcendència i només en l'encontre entre la fe i la raó l'home es troba a si mateix. Aquest secularisme tancat a Déu és incompatible amb la fe, i portem segles de dialèctica entre el secularisme i la fe. No obstant això, cal cercar punts de trobada. En la situació multicultural que vivim, es veu que una cultura que fos només racionalista no tindria capacitat d'establir un diàleg amb les grans cultures de la humanitat, que tenen totes aquesta dimensió religiosa transcendent.

La raó necessita la fe per conèixer les normes objectives?

Benet XVI ho explicà molt bé en la seva intervenció en el parlament britànic, quan va recordar que la tradició catòlica manté que les normes objectives són accessibles a la raó, prescindint del contingut de la revelació. En aquest sentit, el paper de la religió en el món civil no és tant proporcionar aquestes normes, com si no poguessin conèixer-les els no creients, i menys encara proposar solucions polítiques concretes —cosa totalment fora de la competència de la religió.

Quina aportació pot fer la fe a la raó?

La fe ajuda a purificar i a il·luminar l'aplicació de la raó al descobriment de principis morals objectius. Aquest paper *corrector* de la religió respecte a la raó no sempre ha estat benvingut, en part a causa d'expressions deformades de la religió, com ara el sectarisme i el fonamentalisme, que poden ser percebudes com a generadores de seriosos problemes socials. I, al seu torn, aquestes distorsions de la religió sorgeixen quan es presta una atenció insuficient al paper purificador i vertebrador de la raó respecte a la religió. Es tracta d'un procés en doble sentit.

Òscar Bardají i Martín

Sant Tomàs a la Cúria

Amb motiu de la festivitat de Sant Tomàs d'Aquino, patró de les escoles i universitats, dels estudiants i de la professió docent, una quarantena d'alumnes de l'Institut Joan Brudieu de La Seu d'Urgell van recórrer els carrers de la ciutat, alegant la diada als veïns amb les cançons tradicionals del repertori de l'estudiantina. Cap al final del matí, visitaren la Casa del Bisbat, on els van rebre el Vicari general d'Urgell, Mn. Joan Pujol, i el Secretari personal de l'Arquebisbe, Mn. Cinto Busquet, que els van convidar a entrar a la sala d'actes i a cantar algunes cançons davant la Cúria i els treballadors del Bisbat.

Formació de preveres a Balaguer

El dilluns 21 de febrer es durà a terme la segona Jornada de Formació Permanent per a preveres d'aquest curs, al Santuari del Sant Crist de Balaguer. És previst que Mn. Joan Baburés, Delegat de Litúrgia del Bisbat de Girona parli de «El celebrant i la Celebració Litúrgica. Camins de renovació pastoral», en una jornada de treball que començarà a les 10.30 del matí, i acabarà a les dues de la tarda.

Vida Creixent celebra la seva diada al Bisbat

La festa de la Presentació del Senyor, i de Maria Mare de la Llum, el 2 de febrer, popularment coneguda com la festa de la Candelera un bon nombre de fidels es van aplegar a les onze del matí a la Catedral de Santa Maria d'Urgell per a participar de la simbòlica Eucaristia. Aquesta diada és senyalada pels religiosos que han consagrat la seva vida a Déu, i pel Moviment Vida Creixent. La Mare de Déu de la Llum és també la patrona dels treballadors del ram de l'electricitat. Arreu del Bisbat es van fer celebracions eucarístiques: a Andorra, on el moviment de Vida Creixent té molta vitalitat es va fer una festa remarkable, presidida per Mn. Ramon Sarries, Arxiprest de les Valls. A la catedral l'Eucaristia va estar presidida per Mn. Manuel Pal, Consiliari de Vida Creixent, i concelebrada per Mn. Xaver Parés i Mn. Josep Mas.

La celebració va començar a tot arreu amb la benedicció i encesa de les candeles, i tot seguit els fidels, es van adreçar en processó fins al presbiteri amb les candeles enceses.

Mn. Pal va recordar en la seva homilia els col·lectius que celebraven la diada del seu patró en aquesta festivitat i va llegir un fragment de la Litúrgia de les Hores: un text de Sant Sofroni, bisbe de l'Església d'Orient (on se celebrà per primer cop aquesta diada al segle IV), en el qual exhorta el poble a «sentir-nos tots il·luminats amb la Llum que manifesta l'espendor d'ànima que necessitem per a trobar-nos amb Crist».

Candelera a l'Església del Fener, amb els membres de Vida Creixent

Mn. Pal encapçala la processó a la Catedral

Mons. Joan-Enric Vives participa enguany en els actes de la Mare de Déu de la Candela a Valls

Un moment de la celebració a Valls

Els dies 2 i 3 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell participà en els actes de les Festes Decennals de la Mare de Déu de la Candela a Valls (Alt Camp), convidat pel rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Valls, Mn. Josep Bofarull. En ocasió del centenari de la coronació canònica de la Mare de Déu de la Candela l'any 1911, els bisbes d'Urgell, Girona i Lleida, han estat convidats a acompanyar l'Arquebisbe metropolità de Tarragona, així com feren els seus antecessors ara fa cent anys. Les Festes Decennals tenen el seu origen en la devoció a la Mare de Déu de la Candela que es remunta al segle XIV, quan, després de ser alliberada la vila del flagell de la pesta, els vallencs prometeren que sempre cremaria un ciri davant de la seva imatge. L'any 1791, l'Ajuntament de Valls es comprometé amb el rector d'aleshores, Mn. Jaume Cessat, a fer cada deu anys una solemne processó votiva en honor de la Mare de Déu de la Candela. Des d'aquell any, cada deu anys, els vallencs han celebrat aquestes festes que, amb el temps, han anat incorporat, a més dels actes religiosos, diverses manifestacions culturals i lúdiques.

L'església de Sant Genís de Torà de Tost, Bé Cultural d'Interès Local

El ple del Consell Comarcal de l'Alt Urgell ha acordat declarar Bé Cultural d'Interès Local (BCIL) l'església de Sant Genís de Torà de Tost, arrel d'una sol·licitud presentada per l'associació de Ribera d'Urgellet Lo Riu Roig. Sant Genís de Tost és una construcció romànica situada entre Tost i Torà de Tost, al marge dret del riu de Tost. No hi ha documents concrets d'aquesta església, que apareix citada en l'acta de consagració de Sant Martí de Tost (1040) com a límit d'un alou cedit a Sant Martí. Consta d'una sola nau coberta amb volta de canó apuntada i capçada a llevant amb un absis semicircular que s'obre a la nau per un doble plec que forma la degradació, segons la descripció que se'n fa en l'informe tècnic elaborat pel Consell, en el qual també s'indica que l'edifici «es pot adscriure perfectament a les formes rurals de l'arquitectura del segle XII, potser en un moment ja avançat del segle».

LA PLETA

25 anys d'Arrels cristianes de Catalunya

La Basílica de Santa Maria de Montserrat va acollir el passat 29 de gener un acte commemoratiu del 25è aniversari de la publicació per part dels bisbes de Catalunya del document *Arrels cristianes de Catalunya*. La sessió acadèmica va estar presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives i va comptar amb la intervenció de Mn. Antoni M. Oriol Tàtaret, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va impartir la conferència «Missatge de les arrels cristianes de Catalunya». El president de la Fundació Sagrada Família i patró de la Fundació Joan Maragall, Joan Rigol, va oferir la ponència «Evolució de la societat i de l'Església a Catalunya en aquests 25 anys». Tot seguit, el Dr. Ramon Pla, professor de la Universitat de Barcelona, va presentar el núm. 238 de la revista *Qüestions de Vida Cristiana*, que és un monogràfic dedicat al document *Arrels cristianes de Catalunya*. La intervenció final va anar a càrrec del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, i va cloure l'acte Mons. Joan-Enric Vives. El bisbe d'Urgell va remarcar que els bisbes de Catalunya han refermat en mol-

Mons. Vives presidí l'acte acadèmic a Montserrat

tes ocasions que el missatge d'*Arrels cristianes de Catalunya* continua essent una doctrina social eclesial de referència i ben actual, ja que «ningú no dubta que Catalunya té una cultura pròpia, i l'episcopat català assumeix que se li pot aplicar l'ensenyament de Joan Pau II sobre cultura i nació».

Va dir que «els bisbes desitgem per damunt de tot i principalment anunciar l'Evangelí a tothom, i encertar amb la calidesa i l'ardor en el nostre testimoniatge de la fe. Però això no es contradiu amb un catalanisme democràtic, respectuós i positiu, que valori l'obertura catòlica a totes les altres nacions i llengües. Si fos així, resultaria que tots els catòlics del món podrien ser patriotes menys els fidels de Catalunya. En aquest sentit ha estat molt clarificadora la recent visita apostòlica del Papa Benet XVI, plena de missatges profunds per a nosaltres».

I és per això, va apuntar Mons. Vives, que els actuals bisbes de les diòcesis catalanes continuen mostrant la seva responsabilitat col·lectiva envers Catalunya en punts importants de la doctrina social: Estatut, llengua vehicular de l'acció pastoral, acollida dels nous emigrants, presència en tantes accions culturals i caritatives, respecte per les autoritats constituïdes i per la laïcitat positiva, rebuig del periodisme ofensiu, o l'aportació de la pròpia sensibilitat pròpia a l'hora de redactar alguns documents episcopals.